

LISTOPAD 2024

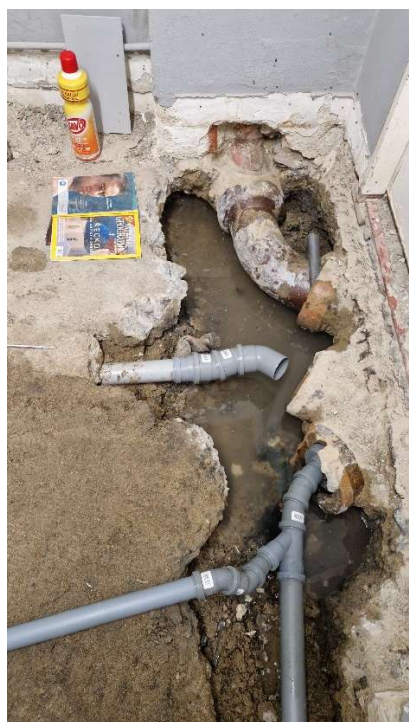
Na listopad jsme měli naplánovanou opravu podlahy v kuchyni od dvojice našich všeměľů Yaroslava a Františka. Na podlaze už byla od přístavby v roce 2019 jakási boule a lino bylo už hodně zašlé a kvůli občasným posunům lednice a skříně na několika místech protržené.

Nábytek a zařízení kuchyně jsme přestěhovali do salonku, takže nemohlo být ani cvičení s Hankou ani biblické hodiny. Ohřevnou vanu pro ohřev obědů jsme umístili do jídelny. Byla odpojená myčka, takže kolegyně všechno nádobí musely mýt v jednom dřezu na malé kuchyňské lince v jídelně, které slouží spíš pro přípravu čajů a menší pečení ve stacionáři. Říkali jsme si,

že ty dva tři týdny to zvládneme. Celá akce měla být na tři neděle.

Ale začaly se množit komplikace a ze tří týdnů se to protáhlo na 2 měsíce.

Blížil se advent a na první adventní neděli je už tradičně zahajován Suchdolský betlém, kde mívá Horizont už tradičně svůj stánek. Ze zkušenosti víme, že nejvíce jdou na odbyt věci ke konzumaci, takže se v Horizontu intenzivně peklo. Ale také nakládalo (hermelíny a utopenci).

Kromě pečení cukroví jsme se jednou v rámci procházky po obědě vydali do komunitní zahrady, kde jsme si - také již tradičně - upekli brambory v popelu.

Ale ne, že bychom tu jen pracovali. Adéla si připravila herní odpoledne. Vyrobita různé atrakce a soutěže. Bylo to vynalézavé a pracné, ale zároveň opakovaně použitelné a zařadí se to do zlatého fondu her a zábav, po kterých je možné kdykoli sáhnout.

Asi dvakrát si byl stacionář vyzkoušet potenciální klient z Roztok, ale rozhodl se, že k nám chodit nechce. Dále se tu byly podívat další dvě dámy. Ještě uvidíme, jestli nám zaplní uvolněné místo po klientce, který začátkem měsíce odešla do pobytové služby.

Samozřejmě, že i v listopadu se s námi přišla pomazlit Meginka a zacvičit si s námi Katka.

V listopadu jsme tu měli každý den nějakou kulturně společenskou vzdělávací akci a všechny se velmi povedli. Na třech jsme se vydali do různých koutů světa, během jedné jsme zůstali na Suchdole a vydali se do minulosti.

Pravidelní čtenáři kroniky – jsou-li vůbec tací – už tuší, že k nám zavítali hosté ze spolku Historie Suchdola. Tentokrát si pan Jánský s panem Sommerem vybrali jako téma zábavu na Suchdole v dobách minulých. Nepřekvapí, že přišli hlavně suchdolští patrioti. Je až překvapující jak bohatý společenský život tu za první republiky (i dříve) byl. Už jen třeba kolik tu působilo divadelních ochotnických spolků

a na jaké hry si troufli. A kolik tu bylo restaurací a tanečních sálů! Je pravda, že tenkrát byl Suchdol od Prahy mnohem více odříznutý a cesta za zábavou do Prahy byla mnohem náročnější než dnes.

Její vyprávění bylo zajímavé. Ale neméně na posluchače zapůsobila osobnost Kateřiny a její podání. Byla to pro ni jakási iniciační cesta a bylo vidět, že pro ni mnoho znamenala. Přišla si ji poslechnout i její maminka, která se na závěr prořekla, že má za sebou také zajímavou cestu. A tak jsme ji pozvali hned na další měsíc.

A teď ty cestopisy: Po prvé tu byla Kateřina Bejčková a povídala nám o své letošní měsíční cestě na Borneo. Mluvila s nakažlivým nadšením a energií. Na Borneo se vydala, protože to byl její dětský sen – podívat se mezi orangutany.

Po roce přišli manželé Vackovi a vyprávěli nám o své cestě po Jamajce. Samozřejmě na kolech – tentokrát skládacích. Objeli ostrov kolem dokola a vyrazili i do vnitrozemí. Vše

na Jamajce je ve znamení tamního nejznámějšího rodáka Boba Marleyho, všude jsou jeho fotky, plakáty, busty A Marley byl vášnivým kuřákem (také zemřel na rakovinu plic) a ještě více je známý konzumací marihuany, jejíž odér se vznáší nad celým ostrovem a milovníci této drogy mají Jamajku za poutní místo. Asi i díky tomu je tam taková pohodová, uvolněná atmosféra a také chudoba. Cesta byla protkaná zajímavými zážitky a setkáními, ale i sportovními výkony, protože Jamajka rozhodně není rovina.

A úplně do jiných končin nás zavedl Martin Mykiska. Před více než deseti lety se vydal s kamarádem za polární září. Znamenalo to noci ve stanu postaveném na ledové pláni, sběhové bouře, putování na sněžnicích. Ale také nezapomenutelné zážitky při pohledu na obzor hrající neskutečnými barvami polární záře. Za svou touhu po dobrodružství a poznání, kterou se nechá vodit do tropických i ledových krajín a za svou celkovou odolnost si Martin Mykiska vysloužil velký obdiv přítomných.

